

Folketingets Erhvervsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2021 - 4620

Doknr.
424453

Dato
24-06-2021

Besvarelse af spørgsmål 2 ad B 77 stillet af udvalget den 17. juni 2021.

Spørgsmål 2

”Vil ministeren kommentere henvendelsen af 17. juni 2021 fra F-Camping, jf. B 77 - bilag 7?”

Svar:

Jeg kan indledningsvis bekræfte, at B 77 nu hører under Indenrigs- og Boligministeriet som følge af ressortoverførslen af bl.a. sommerhusloven og campingreglementet fra Erhvervsministeriet til Indenrigs- og Boligministeriet den 21. januar i år.

Derefter vil jeg gerne understrege, at når vi overvejer spørgsmål om vintercamping og helårsbeboelse af campingpladser som med B 77, bliver vi nødt til at huske, hvad formålet med campingpladserne er.

Campingpladserne skal kunne anvendes til rekreative ferie- og fritidsophold og skal gøre det muligt for både danske og udenlandske turister at få et afbræk fra hverdagen i nærhed af natur og strand, uden at skulle betale i dyre domme for det. Campingpladserne er derfor ofte placeret i natur- og kystnære områder. Det er rekreative områder, der ikke må overbelastes. Det er en af grundene til, at campingpladser ikke må benyttes til helårsbeboelse, der indebærer en øget belastning af natur og landskaber.

Samtidig skal vi være opmærksomme på det boligsociale aspekt. Mange sociologisk set forskellige typer kan have et ønske om at bosætte sig på en campingplads, og selvom deres motivation og økonomiske valgmuligheder kan være vidt forskellige, så er fællesnævneren nok et ønske om eller behov for at bo billigt. Helt principielt mener jeg, at vi som samfund skal stille andre muligheder til rådighed, så deres boligbehov bliver dækket et andet sted end på landets campingpladser.

De overnatningssteder, der må placeres på campingpladser, er indrettet til ferie- og fritidsophold, det er fx telte, campingvogne og campinghytter, der ikke er egnede til helårsbeboelse. Vi har i Danmark igennem en lang årrække opbygget en høj standard for boliger, som folk bor i hele året – boligerne skal både være sikkerhedsmæssigt og sundhedsmæssigt forsvarlige. Det skal vi holde fast i.

F-Camping har i sin henvendelse stillet en række konkrete spørgsmål vedr. reglerne for camping, som jeg har bedt Bolig- og Planstyrelsen om at besvare. Bolig- og Planstyrelsen oplyser følgende:

”Som reglerne er i dag, er der ikke hjemmel i sommerhusloven eller campingreglementet til, at man kan bo hele vinteren på campingpladser. Derfor vil en forsøgsordning

med helårscamping kræve ændring af sommerhusloven og campingreglementet. Afhængigt af ordningens nærmere indhold, kan det desuden kræve ændringer i øvrig lovgivning såsom planloven, miljølovgivningen og boliglovgivningen.

Man må som udgangspunkt kun benytte campingpladser til camping i campingperioden, der går fra 1. marts til 31. oktober. Det gælder for alle campingpladser, og kan ikke fraviges for de campingpladser, der ligger i områder, der er udpeget i fx kommuneplanen som særligt værdifuldt landskabsområde, naturområde el.lign.

For så vidt angår campingpladser, der ikke ligger i sådanne naturområder m.v., kan kommunen efter en konkret vurdering give tilladelse til, at en nærmere afgrænset del af campingpladsen benyttes til vintercamping uden for campingperioden med mulighed for kortvarige ophold af 15-20 dages varighed, tillagt weekender m.v., jf. campingreglementets § 10. I campingvejledningen er det præciseret, at der er mulighed for kortvarige ophold, der sammenlagt må udgøre i alt højst 15-20 hverdage i perioden tillagt weekender og helligdage. For så vidt angår kystnære campingpladser kræver vintercamping desuden tilladelse fra Kystdirektoratet. Der henvises til den nærmere redegørelse for mulighederne for vintercamping i Erhvervsministeriets besvarelse af 15. januar 20210 af udvalgets spørgsmål 1 til B 77.

Campingreglementets § 10 fastlægger dermed rammerne for, hvornår en kommune må give tilladelse til vintercamping. Det indebærer, at kommunen inden for disse rammer skal foretage en konkret vurdering og udøve et konkret skøn. Samtidig kan kommunen stille vilkår for vintercamping. Dermed sikres det, at kommunen kan inddrage alle relevante forhold og på den baggrund træffe en konkret begrundet afgørelse.

Det kan i forlængelse heraf oplyses, at Bolig- og Planstyrelsen ikke er bekendt med EU-institutioners fortolkning af campingreglementets § 10.”

For så vidt angår bemærkningerne fra F-Camping vedr. kommunernes tilsyn med campingreglerne kan jeg oplyse, at det følger af sommerhuslovens §10 a, stk. 2 og 7, at kommunalbestyrelsen skal føre tilsyn med overholdelsen af campingreglementet. Bliver kommunalbestyrelsen opmærksom på et ulovligt forhold – fx gennem en nabo-klage – har den pligt til at søge det ulovlige forhold lovliggjort, med mindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.

Jeg kan generelt oplyse, at tilsynet med kommuner og regioner varetages af Ankestyrelsen i første instans med Indenrigs- og Boligministeriet som øverste tilsynsmyndighed. Reglerne om det kommunale og regionale tilsyn er fastsat i kapitel VI og VII i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommuner og regioner overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Herunder kan tilsynet blandt andet behandle sager om kommunernes generelle pligt til at føre det tilsyn, som er fastsat ved forskellige love, bekendtgørelser mv.

Efter § 48 a i lov om kommunernes styrelse beslutter Ankestyrelsen selv, om der, fx på baggrund af en henvendelse, er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag.

Ankestyrelsen har til brug for besvarelsen af spørgsmålet oplyst følgende om Ankestyrelsens behandling af konkrete sager om kommunernes tilsyn med campingpladser:

”F-Camping rettede henvendelse til det kommunale og regionale tilsyn i 2016. F-Camping oplyste bl.a., at flere kommuner havde overdraget deres tilsyn med campingpladser til foreningen Campingrådet.

På baggrund af de foreliggende oplysninger i sagen, herunder en udtalelse fra Erhvervsstyrelsen, vurderede Ankestyrelsen, at det ikke var tilstrækkelig sandsynliggjort, at kommunerne ved at samarbejde med Campingrådet enten havde overladt sin tilsynsforpligtelse til Campingrådet eller generelt set ikke levede op til eller ikke fremadrettet havde til hensigt at leve op til tilsynsforpligtelsen efter campingreglementet.

På baggrund af oplysninger i en dokumentarserie, som blev vist på TV2, bad Ankestyrelsen i 2019 Randers, Langeland, Køge, Esbjerg og Svendborg Kommuner om at gøre rede dels for kommunens tilsyn med campingpladsernes overholdelse af bekendtgørelsens regler om pladsens benyttelse, dels for kommunens praksis for anvisning af boliger til borgere i medfør af servicelovens og almenboliglovens regler.

Randers Kommune oplyste til Ankestyrelsen, at kommunen på baggrund af dokumentarserien havde taget kontakt til den pågældende campingplads. Campingpladsen oplyste til kommunen, at der var tale om en enkeltstående overtrædelse, der var ophørt. Kommunen oplyste desuden til Ankestyrelsen, at det blev indskærpet mundtligt over for den pågældende campingplads, at campingreglementet skal overholdes, og at kommunen desuden påtænkte at sende en skriftlig henstilling til alle kommunens campingpladser om at overholde campingreglementet.

Langeland Kommune oplyste, at der på tidspunktet for Ankestyrelsens henvendelse var igangværende sager på den pågældende campingplads, og at der var varslet tilsyn på campingpladsen. Kommunen oplyste efterfølgende, at den pågældende campingplads var blevet politianmeldt for overtrædelse af campingreglementet.

Køge Kommune oplyste, at der allerede inden Ankestyrelsens henvendelse var indledt en sagsbehandling efter byggeloven, planloven og campingreglementet i forhold til den pågældende campingplads. På baggrund af denne sagsbehandling blev der udstedt et påbud om lovliggørelse af forholdene på campingpladsen, herunder afvikling af helårsbeboelse.

Esbjerg Kommune oplyste, at kommunen på baggrund af Ankestyrelsens henvendelse havde indledt en håndhævelsesproces i forhold til den pågældende campingplads, hvor der var fastboende. Kommunen havde i den forbindelse orienteret campingchefen om, at kommunen havde til hensigt at meddele de fastboende påbud om fraflytning.

For så vidt angår disse kommuner fandt Ankestyrelsen herefter ikke anledning til at foretage yderligere.

Svendborg Kommune oplyste til Ankestyrelsen, at kommunen ikke var bekendt med konkrete tilfælde, hvor campingpladser blev anvendt til helårsbeboelse.

På baggrund af dette svar sendte vi en supplerende høring.

Svendborg Kommune oplyste, at kommunen efter Ankestyrelsens nye henvendelse var blevet opmærksom på, at der var ulovlig helårsbeboelse på to campingpladser. Kom-

munen havde i den forbindelse forklaret ejerne af campingpladserne, at helårsbeboelsen var ulovlig og skulle ophøre. Kommunen oplyste desuden, at der var iværksat en række tiltag i forhold til de personer, der opholdt sig permanent på de to campingpladser, herunder er der internt i kommunen var påbegyndt et tværfagligt samarbejde med henblik på et genhusningsforløb.

På den baggrund fandt Ankestyrelsen herefter ikke anledning til at foretage yderligere.”

Med venlig hilsen

Kaare Dybvad Bek